

D' esta volta tivemos qu'enanchar El Arco da Veya porque eran muitas as cousas que chegaran dos nenos y nenas que ván a clas de gallego-asturiano nas escolas del occidente. Y einda quedaron cousas pral que vén... Un feixe d'ellas chegóunos da escola "Ramón de Campoamor" de Navia, un centro xa veterano nestas xeiras. Però tamén temos qu'acoyer con muita alegría dúas colaboracióis que nos chegan d'escolas unde é el primeiro ano qu'a nosa fala ta presente: Valdepare (El Franco) y Abres (A Veiga). Os franquíos amañaron úa poesía cuntándonos cómo foi qu'escoyeron ir a clas de gallego-asturiano y qué fain nella, y os veigueños esplicánnos por qué os vecíos de San Tiso chaman a os d'Abres "lamapareiros". Dámosyos a benvida y aguardamos vellos muitas veces por estas páxinas.

A clase da nosa FALA

Os nenos y nenas de 1º de Primaria da escola de Valdepare amáñamos esta poesía entre todos:

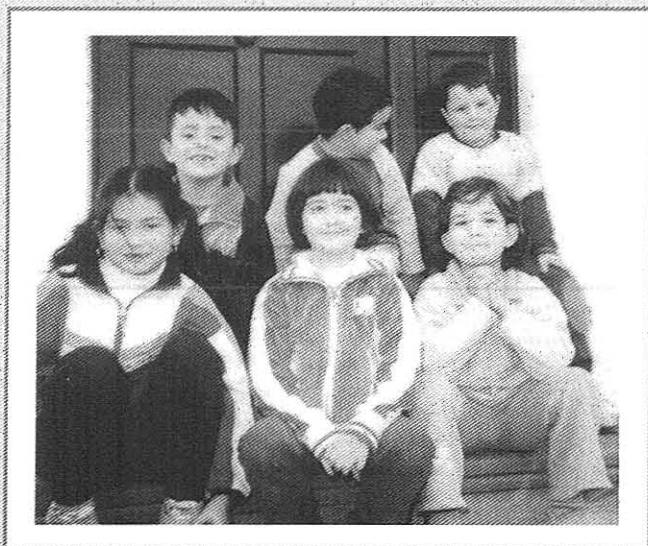
Mónica, Cristian, César, Jara, Laura y Jairo.

Somos un peteiro de nenos
que tamos mui contentos.
Xa temos lo que faltaba,
qu'era a clase de FALA.

Solo us poucos tivemos
a sorte d'escoyella,
gracias a nosos padres:
nun s'avergonzan d'ella.

Nun sabíamos qué era eso
y tíamos curiosidá
y agora que xa probamos
nun la deixaremos máis.

Contos y poesías,
conversacióis y cancióis,
son algúas das cousías
cuas que disfrutamos a montóis.

¿Por qué nos chaman lampareiros?

Había en Abres un cura que tiña unha lámpara d'ouro na igrexa. Como veron unhos forasteiros pr'Abres, tuvo medo a qu'a roubaran, y enterróuna nunha leira.

Pasóu muito tempo y a lámpara seguía enterrada, cando unhos labradores, arando na leira, atopárona y os de San Tiso d'Abres pensaron qu'era roubada e por eso nos chamaron lampareiros.

Nenos e nenas d'Abres: Rebeca, Alaida e Brais, d'Infantil, e María, Alex, Dani, Vanesa, Silvia, Sergio, Paulino y Alejandro, de Primaria.

Adivinanza y chiste

Hai dúas cazolas feitas las dúas del mesmo material y del mesmo tamaño. Úa ta chía y la outra ta balleira. La que ta chía pesa menos que la que ta balleira. ¿De qué ta chía?

(De furaos)

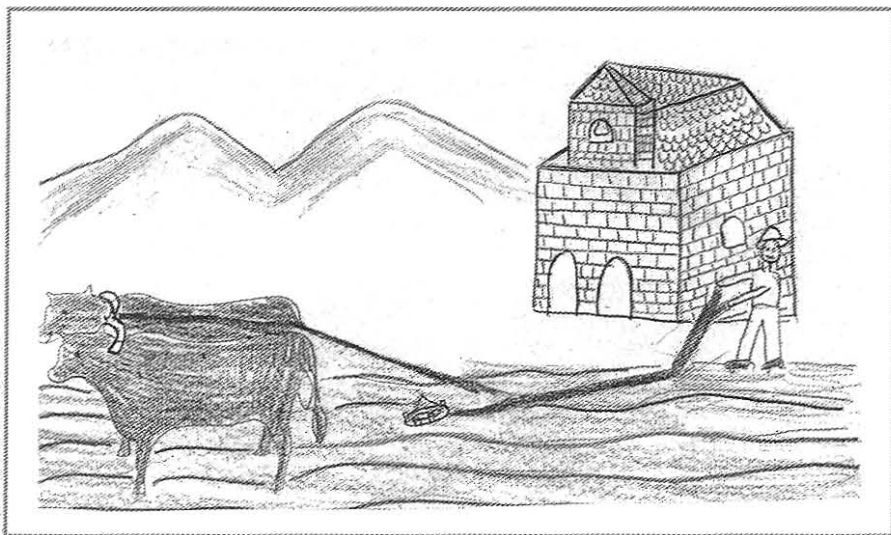
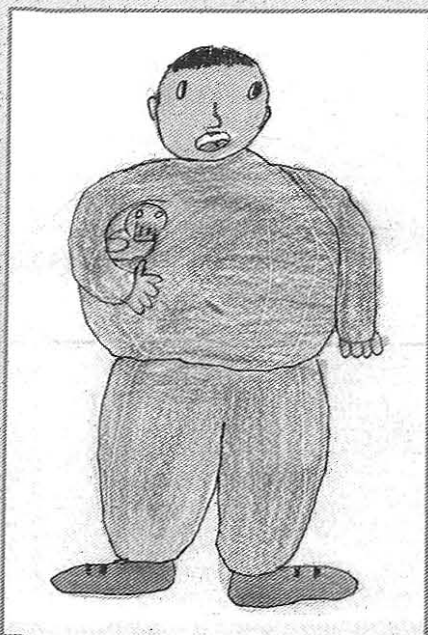
Vei un home con un pato debaxo del brazo. Crúzase con un rapaz que ye dice:

—¿Únde vas con ese cocho?

—Peró, oiga, qu'esto nun é un cocho.

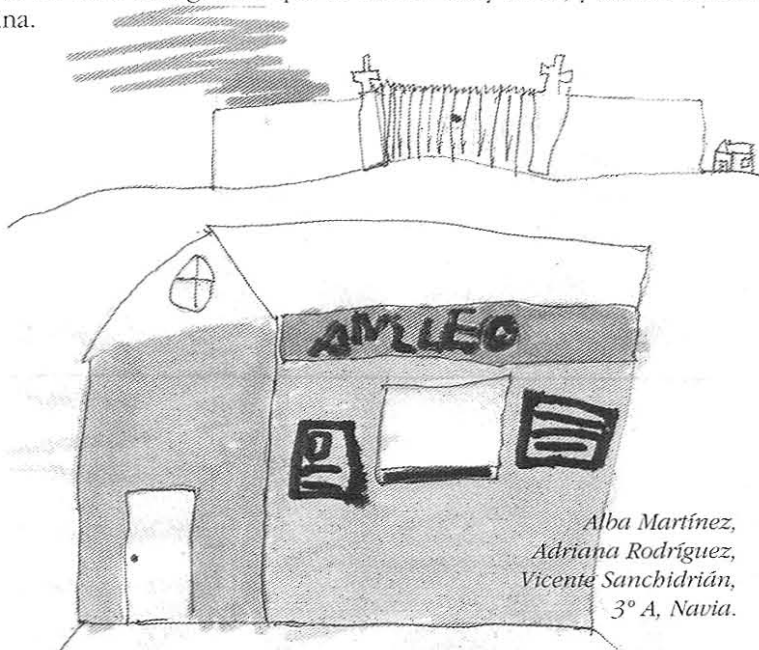
—¡Calla, que tou falando col pato!

Alicia, 4º B, Navia

YOU SOI D'ANLLEO

Hola, soi Alba. Quero contar cousas del meu pueblo, qu'é pequeno y tranquilo. En inverno fai muito frío. Nun hai muitos nenos y case sempre xogo na mía casa. Tamén hai úa fábrica de lleite mui grande que se chama Reny-Picot, y tamén temos úa piscina.

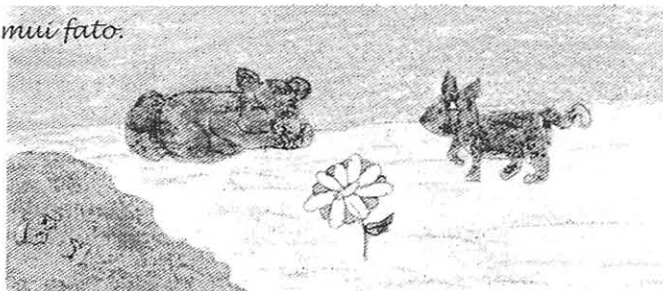
*Alba Martínez,
Adriana Rodríguez,
Vicente Sanchidrián,
3º A, Navia.*

LA RAPOSA Y EL LOBO

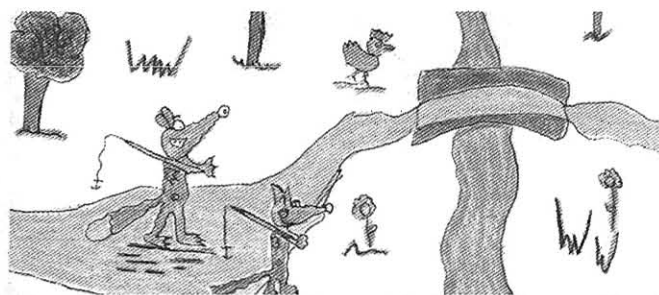
Era úa vez úa raposa mui llista y un lobo mui fato.

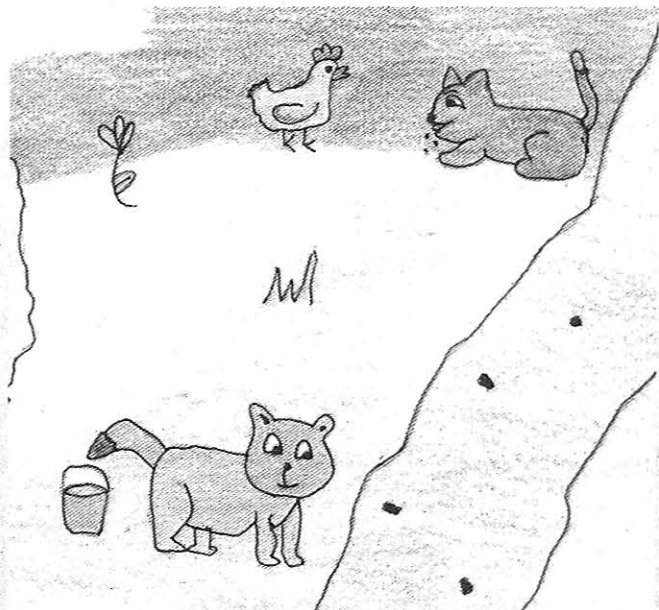
Un día foron a pescar.

Condo iban de camin, la raposa viu úa pita.

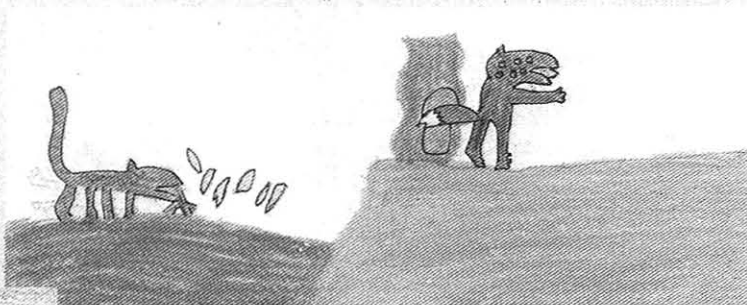

Como nun quería repartilla col lobo, enganóula. Dixoye qu'agarrase el caldeiro col rabo y se tuvese quieto hasta qu'ella ye mandase. Ella, mentres tanto, foise a comer la pita.

El lobo, que se chamaba Xuan, decía cada pouco:

—Á Marica, ¿sácolo?
—Non, espera un pouquinin.
Y así outra vez.

Pasóu tanto tempo qu'el caldeiro enchéuse de truitas y el fato del lobo quedóuse sin rabo y Marica coméu la pita entera.

